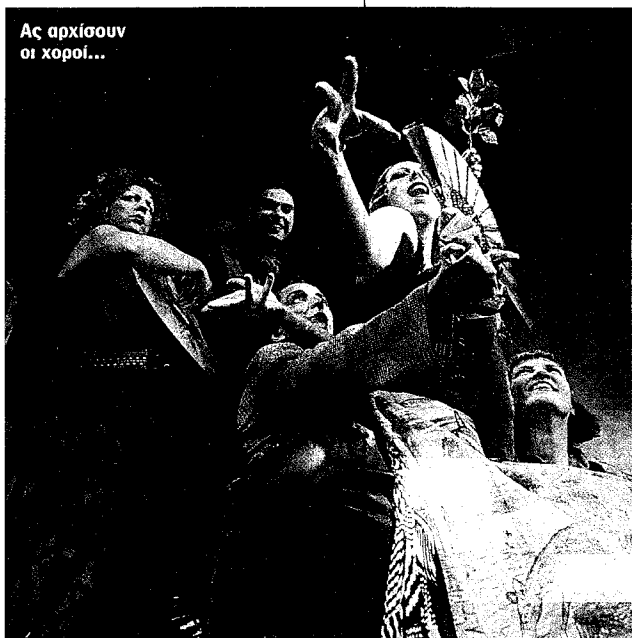

Ας αρχίσουν
οι χοροί...

Ο Ιάκωβος και ο αφέντης του

Από Μηχανής Θέατρο

Από την **Ελένη Πετάση**

«**Μ**έσα σε σύντομο χρονικό διάστημα η ομάδα ΟΠΕΡΑ κατάφερε να δημιουργήσει αίσθηση σε κοινό και κριτικούς και να θεωρείται μια από τις πιο ενδιαφέρουσες νέες ομάδες στο θεατρικό γίγνεσθαι της χώρας...»

Τίποτα, όμως, δεν μπορεί να δικαιολογήσει –πόσο μάλλον οι δύο συμπαθείς παραγωγές («Σοφολογιοτάτες» του Μολιέρου και «Κοίτα με») που συνιστούν την πορεία της Ομάδας Μουσικού Θεάτρου ΟΠΕΡΑ– τις επηρμένες διαπιστώσεις του ανυπόγραφου εισαγωγικού σημειώματος στο πρόγραμμα της παράστασης «Ο Ιάκωβος και ο αφέντης του».

Ο Θωδωρής Αμπαζής, η κινητήρια δύναμη της ομάδας, είναι ένας μουσικός που έχει διακριθεί κατ'επανάληψιν – αυτόνομα αλλά και επενδύοντας με τη μουσική του επιτυχώς αρκετές θεατρικές δημιουργίες («Γερτρούδη», «Δον Ζουάν», «Ρομαντικοί», «Αγάπης αγώνας άγονος» κ.ά.)

Ο σύνθετος ρόλος του μουσικού-σκηνοθέτη είναι η φυσική συνέχεια των πειραματικών αναζητήσεών του. Κατ'επέκταση η τρίτη του απόπειρα ισότιμης διασταύρωσης της μουσικής, του θεάτρου και της κίνησης μπορεί να ιδωθεί περισσότερο σαν στάδιο έρευνας παρά σαν ολοκληρωμένο αποτέλεσμα ενός μεικτού θεάματος. Ο ίδιος, εξάλλου, στο προαναφερθέν πρόγραμμα, αποπειράται να απαντήσει στο ερώτημα «Τι είναι το

μουσικό θέατρο» –και μάλιστα σε μια σύγχρονη μορφή– ξεδιπλώνοντας τις σκέψεις, τις διαδικασίες και τους κινδύνους που αντιμετωπίζει στην ανάπτυξη ενός τέτοιου εγχειρήματος.

Η παράσταση της κωμωδίας του Μίλαν Κούντερα, μια συμπαραγωγή με το Δημοτικό Περιφερειακό Θέατρο Πάτρας, που παρουσιάζεται τώρα στο Από Μηχανής Θέατρο, ενέδωσε σε πολλούς απ'αυτούς τους κινδύνους. Η συγκρότησή της δεν απέφυγε την αμηχανία ή την απλοϊκότητα, ερμηνευτικές αφέλειες και κινησιολογικές ατέλειες. Η μουσική σύνθεση και η εκτέλεσή της από τους οκτώ ηθοποιούς-μουσικούς (με όργανα, ήχους και τραγούδι) ήταν από τα πιο άρτια σημεία της, αλλά χωρίς να δεθεί οργανικά με τα δρώμενα, απλώς συμπλήρωνε τον θεατρικό λόγο. Και ο εύστοφος λόγος του Τσέχου συγγραφέα αποδυναμώθηκε από το χιούμορ του, παρότι τόσο η γραμμή της σκηνοθεσίας όσο το «παιχνιδιάρικο» σκηνικό (Μαρία Βασιλάκη) και τα σουρεαλιστικά-κις κοστούμια (Ιωάννα Τσάμη) προδιέθεταν τον θεατή για ένα ερεθιστικό θεατρικό ταξίδι.

Ο «Ιάκωβος και ο αφέντης του» δανείζεται υλικό και πρόσωπα από το μυθιστόρημα του Ντενί Ντιντερό «Ιάκωβος ο Μοιρολάτρης» (1770), επιτρέποντας στον Κούντερα να «εισπνεύσει βαθιά τον αέρα της σύγχρονης Δύσης», που, όπως ο ίδιος δηλώνει, δεν τον βρήκε πουθενά «τόσο συμπυκνωμένο και τόσο συμπαγή, όσο μέσα σ' αυτό το συμπόσιο εξυπνάδας, χιούμορ και φαντασίας». Στο έργο του, καθώς οι δύο ιδιόρρυθμοι, άγνωστης προέλευσης ήρωες αφηγούνται τις ερωτικές τους εμπειρίες, τα πρόσωπα των ιστοριών ζωντανεύουν επί σκηνής.